

W. W. SCHOLS

CÍSAŘ NEW YORKU

Přeložil Jaroslav Kuťák

PERRY RHODAN

31

Transice z hyperprostoru.

Přišli z páté dimenze, kde nebyli ničím než energií a existovali pouze jako vzorky své přirozené identity. Průběh transice způsoboval obvyklé bolesti. V tom nepomáhala žádná rutina. Každá nová transice vyvolávala šok. Smrtná úzkost a krátká, nicméně nesnesitelná bolest doprovázely každou dematerializaci.

Ani Reginald Bull se neubráníl hlasitému zasténání. Zaklel a podrbal si zátylek.

„Zaplat'pámbu. A jsme doma.“

Takhle mohl mluvit jenom ten, kdo byl zvyklý na kosmické dimenze, protože se pořád ještě nacházeli daleko za oběžnou dráhou Pluta, asi osmdesát astronomických jednotek daleko od Země.

Ovšem na druhou stranu, když si člověk uvědomil, že během krátké lhůty překonali vzdálenost tři sta dvaceti světelných let...

Vtom se ozvalo dunivé zabzučení. Znělo to, jako by sto transformátorů naráz vypustilo duši.

Bull chytil Perryho Rhodana za paži a zvolal: „Vidiš, to jsou ty naše transice! Jestli se zahřála zadní obrazovka...“

Reginald nebyl jediný, koho zvuk zaskočil.

Ale Rhodan se jen pousmál.

„Obrazovka je horká, pánové, ale nevím, proč vás to tak rozčiluje?“

Zařízení velínu se už probralo k životu. Na monitorech se třpytila známá konstelace sluneční soustavy. Nemohlo být pochyb o tom, že se transice podařila. Ovšem Rhodanův úsměv neměl mít dlouhého trvání.

To silné bzučení bylo způsobeno krátkým přetížením palubního hyperkomu. Pár vteřin nato měl Rhodan v ruce znění přijatého textu:

„Křižník TERRA pro STARDUST II! - Křižník TERRA pro STARDUST II! - Podle zjištění Tifflova týmu se na Zemi u hledaných nepřátelských agentů jedná o roboty. Lze předpokládat, že jsou ve službách Třetí moci. Jsou naprogramováni pro speciální akce na Zemi. Akutní nebezpečí pro Zemi! - Křižník TERRA pro STARDUST II!“

Velínem osmisetmetrové lodi se rozhostilo ticho.

„Takže přece jenom mělo smysl poslat kadeta Tifflova do tajné akce,“ konstatoval Rhodan lakonicky.

Ale Bullem cloumala netrpělivost.

„Jestli míníš ještě chvíli meditovat, Perry, Tiffloor tě nakonec dostane do kláštera! Rychle něco udělej! Na Zemi už možná propuklo peklo! Musíme nechat Venuši bejt a letět rovnou domů!"

„Na tohle rozhodnutí máme ještě tři minuty, hochu," suše oznamoval Rhodan, ale během okamžiku nastavil nový kurz. Pak se uvelebil v křesle a dodal:

„Ted' potřebujeme hlavně trpělivost. Dvanáct hodin trpělivosti, než přistaneme na Zemi."

Ironie osudu - na tak krátkou vzdálenost už nemohli transítovat, aniž by neriskovali. Ve zlomku vteřiny překonali nepředstavitelnou dálku, aby pak relativně kratičký úsek letěli dvanáct hodin.

Hlavně trpělivost.

Situace na Zemi vstoupila do nového, kritického stadia.

Zatímco se Rhodan rozhodl, že po dlouhých letech konečně umožní Arkonidanům Thoře a Crestovi návrat na jejich mateřskou planetu, protože se na Zemi utvářela opravdu nutná Světová vláda a nyní mohl mít na takovou akci čas, nastaly další potíže.

Dvě stíhačky se šesti muži na palubě se nevrátily z průzkumného letu. Ve stejnou dobu se ztratil jeden takzvaný Pulec, což byl křižník střední velikosti, jaké se na palubě STARDUST II používaly jako čluny. To vše se stalo v ovzduší zdánlivého klidu a míru, bez znatelných stop invaze cizích lodí, i když jednou strážní čluny Třetí moci zaznamenaly přistání a hned nato vzlet cizích lodí na planetě Venuši. Potom byly naměřeny otřesy prostoru, značící transice. Podle počítače mimozemšťané objevili polohu Země, ale vyhnuli se otevřenému konfliktu.

Po zjištění těchto faktů vyhlásil Rhodan poplach své jednotce mutantů a aktivoval je po celé Zemi, ovšem bez úspěchu.

V metropoli Třetí moci - Terranii, vládla bezradnost. V této situaci se Rhodan rozhodl nasadit kadeta Juliana Tiffloora do akce, která měla prozradit, zda na Zemi zůstali cizí agenti...

A nyní měl v ruce výsledek.

Skokani - galaktičtí obchodníci, kteří žili v přesvědčení, že všechny obchody ve vesmíru jsou jejich monopolem, a bojovali proti každému, kdo se jim snažil na mezihvězdné úrovni konkurovat, měli tedy na Zemi své roboty...

Trpělivost!

Rhodanův požadavek byl tvrdou zkouškou pro všechny. I pro něj.

Ještě dvanáct hodin do přistání na Zemi! Co se za tu dobu mohlo všechno stát?

Nakonec seděli ve velínu a mlčeli.

Perryho přítel Reginald Bull je prolomil, jako ostatně často: „Všichni tady dřepíte, jako by se za chvíli měla konat poslední večeře Páně! Co je to pár hodin do přistání? Už aspoň víme, na čem jsme. Ti roboti se po Zemi potulují už pár tejdů a Země pořád ještě existuje. Ať se na nás těšej. Jakmile přistaneme, uděláme jim čáru přes rozpočet!”

Bull skončil. Sem tam někdo přikývl, ale k dalším rozhovorům, v něž Bull vlastně doufal, nedošlo. Jenom Perry Rhodan vydal několik rutinních rozkazů a zase zavládlo ticho.

Myšlenky přítomných se vracely do bohaté minulosti: našli planetu věčného života, ubránili obydlené planety soustavy Vega, zachránili Zemi před invazí Topsiderů, přežili peklo pralesa na Venuši... a znovu před nimi stál neznámý, těžký úkol...

Na úrovni oběžné dráhy Pluta odeslala STARDUST II první hlášení.

Potvrdil je osobně plukovník Freyt, Perryův zástupce na Zemi. „Zaplaťbůh, že se vracíte, šéfe! Během vaší nepřítomnosti se tady odehrálo pár sakramentských věcí!”

„Nedělejte mi těžkou hlavu, plukovníku,” usmál se Rhodan. „Protože ani já nepřivážím zrovna nejpříznivější zprávy. Ale doufám, že jste mezitím aspoň vypátrali neznámé agenty.”

„Myslím, že nebudu chytřejší než vy a vaše jednotka mutantů,” odpověděl plukovník Freyt. „O našich akcích jsme vyhotovili zprávu, která se vám okamžitě po přistání dostane do rukou.”

„Nedělejte to tak napínavé, Freyte! Nač jste přišli?“

„Že žádní cizí agenti neexistují.“

„Pěkně děkuju, plukovníku! Taková překvapení si napříště raději nechte pro sebe. Když se člověk vrací domů, nerad slyší takové zprávy...”

STARDUST II se ponořila do otevřeného energetického ochranného zvonu nad Terranií. Rhodan se nechal ihned odvézt do Freytoy kanceláře. Vzal s sebou i Reginalda Bulla.

Plukovník vypadal utrápeně.

„Prosím, posaďte se, pánové!“ nabídl hostům křesla a pokračoval: „Všechno je při starém, pane! Protivník je však den ode dne drzejší...”

„Když jsme spolu mluvili naposledy, tvrdil jste, že žádní nepřátelští agenti neexistují.“

„Podle výsledků našich průzkumů neexistují. Když si však přečtete noviny, zjistíte, že jich je stále více, pane.“

„Oukej! Mluvte, Freyte! Jsme tu jen sami mezi sebou. Teď už můžeme mluvit otevřeně.“

„Pochybují, zda jsme skutečně sami mezi sebou, pane.“

„Nehrajte si na nervové zhroucení, plukovníku! Ještě nikdy jsem si nevšiml, že byste trpěl halucinacemi. Tak mi s tím nezačínajte.“

„Myslím to tak, jak říkám. Je jasné, že neznámí agenti existují. Ale nedokážeme je objevit. Ani vaši mutanty...”

„Nepřipomínejte mi porážky. Dnes už toho víme víc. Kadet Tifflor vypátral, že to jsou naši vlastní roboti... Nebo lépe řečeno někteří z nich.“

Plukovník Freyt zíral. „Naši roboti," vykoktal. „To není možné...”

„Ale je, Freyte. Je to možné. Je to jediné vysvětlení a Tifflor to ví. Jednoduše odposlechl nepřítele. A taky to souhlasí. Naši telepati nedokáží číst myšlenky robotů. Proces jejich myšlení je zakódován v programu a jde tudíž o docela jiný jev než u člověka.“

Freyt pookřál. Tvář se mu rozjasnila.

„Pak je ale všechno v pořádku, pane! Vypneme všechny roboty a necháme je přeprogramovat!"

„O tomhle jsem rozhodl už před osmi hodinami," přibrzdil jeho nadšení Rhodan. „Ovšem doufám, že si umíte představit, co se stane, až dnes v poledne vypneme všechny naše pracovní roboty. Veškeré práce ve všech výrobních podnicích se zastaví."

„Jistě," přikývl Freyt. „Jsem si toho vědom. Znamenalo by to katastrofu. Náš průmysl je bez robotů mrtev."

„Stali jsem se otrokama techniky," dokončil Bull myšlenku. „To je k zbláznění. Nepřítel je naším vlastním personálem. Kdybysme vypnuli roboty, ochromíme celý město. Tohle je úkol pro tebe, Perry."

Rhodan mu dokázal, že nejde o tak těžký úkol.

„Máme sedm hodin na přípravu. Ve dvaadvacet hodin večer jde poslední směna normálního průmyslu domů. Od této chvíle stojí devadesát procent našich podniků. Musíme se tedy postarat už jen o zbývajících deset procent: elektrárny, kontrolní stanice, nemocnice, policejní jednotky, strategickou stráž a tak dále... Do dvaadvaceti hodin nula nula musejí být všechny tyto posty nenápadně obsazeny, aby mohly být rázem převzaty živými lidmi. Přesně v deset večer vypneme robotům energii."

„Jenom těm pracovním," podotkl Bull. „Nezapomínej, že bojovní roboti mají vlastní zdroje energie."

„Tohle riziko musíme podstoupit," vysvětloval Rhodan. „Jednou jedinou akcí nelze docílit všeho. Pracovní roboti představují osmdesát procent našeho kontingentu. Existuje vysoká pravděpodobnost úspěšnosti. Svolejte štáb, plukovníku! Za půl hodiny bych s ním rád mluvil."

Přesně v deset hodin večer se to stalo.

Po ulicích se rozjely policejní vozy s tlampači a hlásily: „Občané Terranie! V centrálním řídicím středisku robotů došlo k poruše! Prosím, zachovejte klid a disciplínu! Opravné práce zaberou několik hodin! Není důvod k panice! Zachovejte klid..."

Hlavním stanem se stala kancelář plukovníka Freyta.

„Naše akce výborně klapla. Nikde žádné problémy...“ hlásil Bull.
„Ale co bude dál?“

„To se včas dozvíš,“ uklidňoval ho Rhodan. „Svět se nezastavil.“

„Ale roboti stojí! Lidem slibuješ, že údajný opravy potrvají jen pár hodin, ale přitom dobře víš, že to není možný, aniž bys neriskoval aktivaci agentů!“

„Je noc, příteli. Následujících šest sedm hodin si s tím nikdo nebude lámat hlavu. Kritické to bude až k ránu, až si lidé budou chtít uvařit kávu. Do té doby to musíme zvládnout.“

Bull pokrčil rameny. Myslel na tisíce robotů, kteří musejí být zkontrolováni...

Opustili Freytovu kancelář a kráčeli k výtahu, který je odvezl do suterénu. Nasedli do jednoho ze zaparkovaných vozů a vyrazili do víceúčelové haly, vzdálené asi čtyři kilometry odtud.

Tři sta inženýrů tam zařídilo kontrolní stanoviště. Už pracovali.

Nákladní vozy sem neustále přivázely strnulé roboty a pomocí jeřábů je opatrně odkládali na podlahu.

Rhodan s Bullem vstoupili do haly a zkontrolovali některá pracoviště. Roboti byli zbavováni programů a rozčleňováni podle stupně důležitosti. Nový program obdrželi jenom ti, kteří byli ještě tuto noc zapotřebí.

Než se vrátili ke svým vozům, Rhodan se otočil na japonského mutanta Tako Kakutu, což byl muž, schopný teleportace i na velké vzdálenosti.

„Helou, Tako! Skočte prosím za kapitánem Kleinem. Právě řídí akci proti bojovým robotům. Ať vám dá vědět o situaci, a pak se zastavte ve Freytově kanceláři. Budeme tam asi za deset minut.“

„Oukej, pane,“ přikývl teleporter, soustředil se na cíl skoku, pak se jeho obrysy zamlžily a rozplynul se. Pro muže Třetí moci bylo jeho náhlé mizení a zjevování už něčím zcela všedním.

„Ostatní půjdou se mnou,“ řekl Rhodan přítomným spolupracovníkům štábu.

Zanedlouho se vrátili do Freytovy kanceláře.

„Jestli všechno vyjde tak, jak to předpokládáš," poznamenal dr. Manoli, „tak strávíme noc při víně a cigaretách."

„Při víně ne, příteli. Alkohol máme pro dnešek zakázaný." Krátce nato dorazil Tako Kakuta.

„Všechno oukej, pane," hlásil. „Kapitán Klein má sice plné ruce práce, ale řekl mi, že můžete být klidný." Rhodana to však neuspokojilo.

„Přeji si konkrétní zprávu, pane Kakuto! Nerad bych se dožil dne, kdy na mě kapitán Klein nebude mít čas!"

„Pár čísel mi přece jen dal," vysvětloval tiše Tako. „Tady je to sepsáno, pane."

Rhodan přelétl záznam a pak se zatvářil spokojeně.

„V pořádku, dámy a pánové, vypadá to, že se daří i Kleinovi. Do této chvíle zastavili a zkontrolovali pět set bojových robotů. Pokud udrží tempo, zvládnou to ještě do svítání a my budeme moci dát do zpráv v sedm ráno uklidňující informace."

„Tvůj optimismus bych chtěl mít," odpověděl suše Manoli. „Pokud se zprávy z paluby TERRY zakládají na pravdě, pak má většina našich robotů nepřátelské úmysly. A nemyslím, že by se Skokani spokojili s pracovními roboty! Spíš naopak! Silný a chytrý protivník se zmocní bojových strojů!"

„Tvé úvahy jsou správné," potvrdil Rhodan. „Ale slyšíš, co o Kleinově akci říká Tako."

Teleporter přikývl, jako by jeho úkolem bylo uklidnit rozrušené mysli ostatních. „Chvilí jsem naslouchal, jak to tam probíhá. Zdá se, že se většina bojových robotů nechává vypnout bez potíží."

„Většina?"

„Ano, byly prý zatím jen tři výjimky. Než se ti tři stačili ubránit, byli zasaženi dezintegrátory úderné skupiny. Šéf má pravdu. Než vyjde slunce, bude po všem."

Všichni pohlédli na Rhodana. Ten se však mračil. Očividně nesdílel všeobecný optimismus.

„Hm, Bully, co myslíš? Neprobíhá to nějak až moc lehce?"

„Já vím, co myslíš. Bojový robot by měl být rychlejší než člověk. Kromě toho se mi nezdá, že by se nepřátelští agenti tak jednoduše vzdávali.“

„Právě. Náš let na Venuši budeme patrně muset ještě o pár hodin nebo dní odložit. Neopustíme Zemi, dokud tu nebude všechno v pořádku. Já na pár minut zmizím. Ty zatím převezmi velení, Bully.“

Reginald Bull přikývl. Rhodana se nikdo neptal, co má v úmyslu.

Venku skočil do vozu a uháněl k centrálnímu kosmodromu. V jeho blízkosti byla budova s hlavním počítačem Terranie. Procházel jednu kontrolu za druhou, a zastavil se až v ústředním sále.

Tam provedl několik výpočtů. Výsledky z počítače ho uspokojily, nicméně tím jeho práce ještě neskončila.

Události na Zemi narušily Rhodanovy plány. Návrat do sluneční soustavy plánoval kvůli návštěvě počítače na základně na Venuši, protože jenom ten dokázal přesně stanovit nynější polohu planety Poutník.

Proto se s ním Rhodan nyní pokusil spojit alespoň ze Země.

„Perry Rhodan, Terrania, počítačové soustavě! Okamžitě připravit všechny podklady pro projekt Planeta Poutník! Prosím, potvrďte!“

O pár vteřin později dostal odpověď.

„Počítačový systém Venuše pro Perryho Rhodana, Země! Rozkaz je jasný. Všechny podklady projektu budou připraveny. Doplnění: probíhající proces je určen pouze pro informaci Perryho Rhodana a nikoho jiného! Konec.“

Obrazovka telekomu zhasla. Rhodan se vrátil do vozu a rozjel se zpátky do Freytovy kanceláře.

Žádné novinky ho tam nečekaly.

„Tako, skočte ještě jednou ke kapitánu Kleinovi!“

„Oukej, pane!“

„Proč si tam nezajdeme sami?“ divil se Bull. „Měli bysme to z první ruky.“

„Zůstaneme zde," rozhodl Rhodan. „Soustředění osob v Kleinově kanceláři by mohlo být podezřelé. Klein musí pokud možno co nejdéle pracovat bez zájmu sdělovacích prostředků."

Kakuta provedl rozkaz. Tentokrát zůstal pryč o něco déle, ale přinesl aspoň potěšující zprávy.

„Polovina našich bojových robotů byla vyřazena z provozu, pane. Dalších osm muselo být zničeno. Kapitán Klein nehlásí žádné ztráty ze své strany."

„Běží to vážně jako po drátku," konstatoval spokojeně Bull. A měl pravdu ještě několik dalších hodin.

Když se blížilo rozednění, všichni bojovní roboti byli pod kontrolou. Kapitán Klein podal v sedm hodin ráno přesnou zprávu o akci. Všichni bojovní roboti byli deaktivováni a uloženi v hale.

„Provedl jste to skvěle," pochválil ho Rhodan. Ale řekl to příliš brzy. Protože pak došlo k obratu.

Videofon zapískala na obrazovce se objevil jeden z Kleinových poručíků. „Roboti se vydali na pochod, kapitáne! Vyrazili z haly a v široké frontě postupují třemi ulicemi..."

Poručík nastavil kameru videofonu tak, aby svá slova ilustroval. Z víceúčelové haly vycházelo něco přes tisíc bojových robotů. Zaplavili prostranství před halou a začali se dělit do tří skupin, směřujících k severu, západu a východu.

„Ať se vaši lidé okamžitě stáhnou do bezpečné vzdálenosti!" zvolal Rhodan. „Nejméně pět set metrů daleko od robotů... Mutanti do hlavního stanu plukovníka Freyta!"

Sám pak nasedl do vozu a pomocí centrálního počítače vydal zprávu, která okamžitě informovala celý svět o probíhajících událostech. Neřekl však vše, něco si nechal pro sebe.

Když se pak s Bullem vrátili na ulici, mýjely je první nákladní vozy s ozbrojenci, určenými k hlídání nejdůležitějších technických zařízení Třetí moci.

Ale dlouho se na ně nedívali. Rychle vyrazili zpátky do hlavního stanu.

Čekal je tam štáb. Všichni byli oblečeni do arkonidských obleků.

„Taky bysme si to měli oblíct," konstatoval Bull. „S obyčejným autem se daleko nedostaneme."

„Jednoho dne se naučíš číst myšlenky," řekl Rhodan a už vklouzával do arkonidského obleku. Všechny tyhle nenápadné kombinézy byly vybaveny deflektorem, zaručujícím v případě nutnosti neviditelnost, energetickým ochranným štítem a antigravem, umožňujícím létání.

Venku se objevil důstojník. Byl to velitel skupiny, která byla určena k hlídání kanceláře plukovníka Freyta.

„Oukej, kapitáne," řekl Bully. „Dělejte, co je vaší povinností. Vpusťte k nám jenom toho, kdo nám má opravdu co říct."

Rhodan mezitím sledoval panoramatický obraz Terranie, zprostředkovávaný ze satelitu. Po třech ulicích nezadržitelně pochodovali bojovní roboti. Zatím nenarazili na odpor.

Ovšem během chvíle by měli dospět k linii držené kapitánem Kleinem.

A pak se to stalo. Z impulsních paprskometů pěchoty, poschovávané v okolních domech, vyšlehly namodralé paprsky. Termická energie mohla jako jediná robotům ublížit.

Část jich neochvějně pochodovala dál. K zemi padlo jenom několik kovových těl.

„Zůstaňte u nepřítele, kapitáne," oznámil Bull Kleinovi. „Ale spojte mě s letectvem."

Na obrazovce se objevila tvář plukovníka Friedrichse.

„Ano, pane?"

„Vaše hlášení, plukovníku!"

„Letka stíhaček odstartovala podle plánu. Jednomístné stíhačky převzaly zabezpečení národního teritoria. Třímístné stíhačky hlídají na úrovni Měsíce. Uvnitř energetické kupole je možné pouze nasazení vrtulníků. Pěťadvacet jednotek právě vzlétlo a letí ke třem proudům robotů. Jaké zbraně přikazujete použít, pane?"

„V žádném případě neshazujte bomby! Nechceme si zničit město! Zaútočte palubními zbraněmi, plukovníku!"

„Oukej, pane!“

Spojení bylo přerušeno. Zájem znovu platil pozorovací obrazovce.

Byl to strašný pohled. Mnohapatrové budovy v okolí valících se robotů padaly k zemi. Roboti byli vybaveni zbraněmi, jaké žádný pozemský voják nikdy nenesl. Jakmile zaměřili pozice pěchoty, okamžitě pálili zpět. Vojáci však nebyli na rozdíl od nich chráněni energetickým ochranným štítem a stávali se snadnými oběťmi. Dokonce ani prchající jednotlivci neměli šanci, protože roboti reagovali na změnu cíle mnohem rychleji než lidé.

„K čertu,“ zaklel Bull, „kde máme vrtulníky, sakra?!“

„Už jsou tady,“ odpověděl Rhodan a ukázal před sebe.

Palubní zbraně prvních vrtulníků nemilosrdně tavily kovová těla robotů.

Pak se stalo něco neobvyklého: vždy šest robotů se natlačilo zády těsně k sobě a vytvořilo podivný chumel. Pozorovatelé brzy pochopili, že tím zesilují své individuální energetické ochranné štíty tak, aby obstáli pod ostřelováním středně silných zbraní.

Když bojovali na naší straně, musel bych na ně být pyšný, pomyslel si Rhodan.

Jakmile první útok vrtulníků pominul, šestice robotů se uvolnila a každý stroj bojoval dál sám za sebe.

„Takhle je nezastavíme,“ zaúpěl Bully. „Proč jsme do boje nezapojili mutanty?“

„Nelze,“ zavrtěl Rhodan hlavou. „Jsou pro nás příliš cenní.“

„Já se hlásím dobrovolně,“ ozvala se jemná blondýnka Anne Sloaneová. „Pomocí telekineze jsem už transportovala i tunová tělesa...“

„Ale ne uprostřed bitvy,“ odporoval Rhodan. „Anne, nemá smysl, abyste se vrhala proti těm kolosům. Na chvíli byste je třeba zadržela a zahnala, ale pak byste byla dřív nebo později na řadě vy. Je to na vás moc velká přesila.“

„Mohu je zvednout do výšky a pak je pustit. Dopadnou a roztříští se.“

„Už ani slovo,“ odmítal Rhodan. „Máme v rukávu ještě další zbraně. Tako, pojďte sem, prosím!“

Rhodan s teleporterem mluvil velmi tiše, aby je nikdo neslyšel.

Takova tvář se rozzářila a teleporter souhlasně přikyvoval. „Oukej, pane, budu co nejdřív zpátky!"

A zmizel z místnosti.

Nikdo se neodvažoval klást Rhodanovi otázky. Když už dělal něco tajně, měl pro to své důvody.

Obrazovka ukazovala značně pozměněnou situaci.

Na všech třech ulicích byl postup robotů prozatím zastaven. Prozatím!

Útočící tanky prováděly to, co měla Anne Sloaneová v úmyslu dělat pomocí svých psychických sil: jejich antigravová děla zvedala jednotlivé roboty do výšky a posléze je nechala zřítit se dolů a roztříštit na kusy.

Podle Bullovy bilance bylo takto zničeno padesát bojových robotů. K cíli však pochodovalo ještě kolem tisíce jejich druhů. Jejich cílem byla počítačová centrála energetického ochranného štítu nad Terranií.

„Jestli se nestane zázrak, projde jich tak osm set!" poznamenal Bully. „Musíme provést rozhodující úder..."

Roboti mezitím změnili taktiku. Jakmile někoho z nich zasáhl antigrav, odrazili se a využili stavu beztlíže k tomu, aby dopluli vzduchem mezi tanky a ničili je z bezprostřední blízkosti.

A potom přišel další taktický tah. Čela kolon se rozdělila nejdříve do šesti, potom do dvanácti skupin, které pak pokračovaly v pochodu.

Roboti získávali krok za krokem převahu nad lidmi.

„K čertu, proč si hraješ na tajuplného, Perry?" ujelo Bullovi. „Měl bys mi říct, co zamejšlíš s Takem! Koneckonců jsem přece tvůj ministr bezpečnosti!"

Všichni přítomní se automaticky obrátili na Rhodana.

Ukázal na obrazovku: „Obkličují blok J-D III. Tam bydlí muž, ke kterému jsem Tako Kakutu poslal."

Ne všichni věděli, koho má Perry Rhodan na mysli. Zmíněný blok byl veliký, našlo v něm místo více než dvě stě bytů.

Ivan Gorašin spal.

Levá hlava, která se na rozdíl od pravé jmenovala Ivanovič, se probudila o pár vteřin dřív. Reflexy končetin způsobily, že se probudila i hlava Ivan.

„Co je?“

„Neslyšíš nic, Ivane?“

„Vždycky něco slyším, když se probudím, ale nejradši neslyším nic. Proto bys mě měl nechat spát.“

Ivanovič se společnou pravou rukou podrbal na zátylku. Protože obě hlavy vlastnily jenom jedno společné tělo, musely se na jeho používání dohodnout. Většinou se dohodly.

Tentokrát však byl Ivanovič jiného názoru. Zmíněné zvuky považoval za velmi důležité. Pravá ruka vyjela nahoru a štípla Ivana do ucha.

„K čertu! Co je?“

„Natáhni uši, bratříčku! Slyším něco, co není dobré. Ale jestli teď usneš, mohlo by být hůř. Myslím, že to zní velmi nebezpečně.“

„Slyším válku, Ivanoviči. Zní to jako tanky na dlažbě, a střelba.“

„Jo,“ přikývl Ivanovič. „Když jedou tanky, je to přehlídka. Když střílejí, je to válka.“

Ivan Gorašin vyskočil z lůžka, zastavil se u okna a pokoušel se je otevřít.

„Hlupáku,“ zasténal Ivanovič. „V Terranii se okna neotvírají. O čerstvý vzduch se stará klimatizace.“

„To není žádný pokrok. U těchhle napevno zabudovaných oken se ani nemůžeš vyklonit na ulici, aby ses podíval, jestli do Terranie nevpochoďoval nepřítel.“

„Do Terranie žádný nepřítel vpochoďovat nemůže,“ odporoval Ivanovič. „Jsme tady pod energetickým zvonem, a ne doma v chatrči na Sibiři.“

„Nevím, nevím! Když pomyslím na to, co mi Rhodan vyprávěl o Skokanech, je mi z toho úzko.“

„Nevykládej hlouposti! Třetí moc je nejsilnější v celé Mléčné dráze!“

„Ty sám jsi řekl, že slyšíš válku. Co jiného by to bylo?“

„Měli bychom se převléknout a jít ven.“

„V tomhle nepůjdu ani na krok. Tyhle moderní zbraňové paprsky... Nevidíš je, neslyšíš..."

„Jsou ale i takové, co jsou vidět i slyšet..."

Vypadalo to na hádku. Ale v té chvíli přece jen něco spatřili. Na nebi se objevil řetěz vrtulníků, letících ostře dolů k zemi. Hlavně jejich impulsních děl střílely.

Ivan Gorašin zbledl. Pryč byly rozpory obou hlav a Ivan se stal jedinou osobou, hlavy i tělo reagovaly společně.

Gorašin instinktivně ustoupil od okna.

„To nebudou manévry," tvrdil Ivan. „Vsadím se, že sem pronikli Skokani a že chtějí dobýt Třetí moc. Okamžitě musíme Rhodanovi pomoci."

„My?" divil se Ivanovič. „Ani nevíme, kde vězí. Vládní centrála leží dva kilometry odtud. A když vyjdeme na ulici, nikdo nám neřekne, kdo je přítel a kdo protivník."

Nakonec se hlavy dohodly, že se aspoň obléknou. Sotva začaly, ze vzduchu se vynořil Tako Kakuta.

Dvojhlavý se ho lekl. Způsob, jakým se teleporter objevoval, ho pořád ještě děsil. „Pane Kakuto, těmahle kouskama nás znervózňujete!"

„U nebes, Gorašine! Hledám vás po celém bytě! Kdo mohl tušit, že jste při tom kraválu ještě pořád v ložnici?!"

„Je ještě brzy, byli jsme unavení," tvrdil Ivan.

„Co se stalo?" skočila mu do řeči levá hlava. „Jak je možné, že se někdo probil až do Terranie?"

„Vysvětlení musíme odsunout na pozdější dobu. Nejdřív ze všeho si uvědomte, že to tak prostě je," řekl Tako Kakuta. „Agenti Skokanů ovlivnili naše bojové roboty. Celá armáda plechových mužů najednou zešilela. Rhodan mě poslal, abych vás požádal o pomoc, pane Gorašine."

„Dobrá, co máme udělat?" zeptal se Ivanovič.

„Jste naší poslední nadějí."

„Bojovní roboti jsou pro nás maličkost," řekl pyšně Ivan.

„Měl byste být maximálně opatrný, Gorašine," varoval teleporter. „Bylo by pro nás moc špatné, kdybyste padl v boji. Můžete totiž na rozdíl od všech ostatních lidí ztratit hned dvě hlavy!"

„Jsem silný," tvrdil Ivan.

„Silný najde svou sílu teprve v případě, když jedná moudře," filozofoval Kakuta. „Jste připraven? Pak pojděte se mnou, odvedu vás k Rhodanovi."

Byt byl ve druhém patře, ani nemuseli použít výtah.

Na ulici pobíhala spousta lidí.

„To je víc, než kolik jsme viděli z okna," divil se Ivanovič. „Všichni běží jedním směrem. Vedou snad nějaký útok?"

Kakuta měl na čele perličky potu.

„Prchají!" vysvětloval nevrle. „Frontu mají v zádech. Pojděme támhle tudy, třeba tam objevíme volný vůz."

„Proč si nevezmeme taxík?"

„Protože se roboti vzbouřili. Rychle! Do davu!"

Opustili budovu a vběhli na ulici.

V té chvíli se otevřela vrata protějšího domu a v nich se objevil robot. Kakuta tasil paprskomet a vystřelil. Zároveň se reflexní teleportací posunul pod ochranu nejbližšího domu.

Gorašin zareagoval o něco pomaleji. Nejdříve měl zakrytý výhled a potom bojoval s narůstající panikou.

Několik vteřin strnule trčel na ulici a čekal na smrtící ránu. Ale ta nepřicházela.

Pořád ještě žil.

Pak se Gorašin vší silou vůle soustředil na robota, který váhal snad proto, že zaregistroval člověka se dvěma hlavami. Tohle zaváhání znamenalo jeho konec. Gorašinovi stačila jediná myšlenka a robot explodoval v řetězové reakci.

„Nechápu, kde může Tako vězet," řekl Rhodan. „Přece musí vědět, co se tam kolem toho bloku děje."

„Je to teleporter, snadno unikne z jakéhokoli obklíčení," poznamenal dr. Manoli.

„On ano, ale Gorašin ne!"

„Tak Gorašin je to tvý velký tajemství!" zasténal Reginald Bull.
„Proč nás vlastně nenapadlo použít ho dřív? To bylo přece jasné jako facta. Copak jsme už tak padlí na hlavu? Eriku..."

„Ptáš se mě jako doktora?"

Perry Rhodan přerušil debatu a mávl rukou. „Jestli hledáš psychologické vysvětlení, Bully, tak existuje jenom jedno. Podvědomě příliš spoléháme na strategické řízení prostřednictvím počítače. Ten složitý poplach byl předem naprogramován. Ale s Gorašinem computer nepočítal. Náš poplašný program je rok starý a Gorašin k nám přišel teprve loni v září."

Armáda robotů prakticky uzavřela blok J-D III. Rhodan přerušil své úvahy. Všichni věděli, že teď musí začít jednat. A události následujících minut to jen potvrzovaly.

Plukovník Friedrichs nasadil proti bloku J-D III ozbrojené vrtulníky, ale Bull ihned vydal opačný rozkaz.

„Zešílel jste, plukovníku? Střelíte doprostřed kotle plného civilistů!"

„Fronty se smísily, pane. Roboty už nelze rozlišovat. Nedostaneme je, pokud chceme šetřit životy našich lidí."

„Taková rozhodnutí nechte laskavě na mně! Věnujte se jednotlivým robotům a nezapíjejte obyvatele Třetí moci!"

Pak Bull zmlkl a tři minuty mlčel. Jenom pozoroval satelitní záběry bloku J-D III. Soustředěný útok vrtulníků proměnil tuto část města v peklo, nicméně přesná bodová palba proti robotům přinášela úspěchy.

Klín útočících robotů ztrácel na rychlosti a síle. Kybernetické bytosti dokonce působily dojmem, jako by nevěděly, co mají dělat dál.

Bullovi poskočilo srdce radostí: „Mají hlavu v pejru! Friedrichsi! Ihned stáhněte posily k bloku H-G VII. Zopakujte tam stejný manévř!"

O vlastních ztrátách se nemluvalo, přestože Friedrichs čas od času přišel o vrtulník. Nyní už ztratil čtvrtý stroj.

Konečně se ozval Kakuta. Použil k tomu přenosný videofon.

„Našel jsem Gorašina, pane Rhodane. Ještě stále trčíme v jeho domě. Útok vrtulníků nám pomohl. Mohl byste nám sem poslat těžký tank? Ivan je sice dobrý útočník, ale neumí se bránit.“

„Oukej! Zůstaňte v budově! Pošleme vám vozidlo se silným energetickým štítem!“

„Díky, pane!“

Kapitán Klein mezitím pochopil, a aniž by vyčkal dalšího výslovného rozkazu, ihned poslal ke Gorašinovu domu jeden ze svých tanků.

Pak se štáb věnoval dalšímu průběhu bitvy v ulicích.

„Možná by bylo dobré zjistit, jak se roboti mezi sebou dorozumívají,“ poznamenal dr. Manoli.

„To přece víme!“ okřikl ho Bull. „Ale nevíme, kdo a jak jim velí!“

„Přesně tohle mám na mysli.“

„Mám je! Prosím o chvíli klidu!“ zvolal Tanaka Seiko a všichni se k němu otočili. Štíhlý Japonec platil za klidného, zdrženlivého muže. Jeho mimořádnou vlastností byla schopnost zachycovat různé rádiovlny a luštit jejich význam. Tanaka byl něco jako natolik citlivé rádio či vysílačka, jaké zatím žádný člověk nedokázal zkonstruovat.

Nyní seděl v křesle se zavřenýma očima.

„Koho máte, Tanako?“

Japonec udělal gesto, při kterém Bull i Rhodan zmlkli.

Po chvíli se uvolnil.

„Zaměřil jsem se na frekvenci, na které se roboti dorozumívají. Je nutné, abychom opustili tento prostor, pane Rhodane.“

„Proč? Roboti přece nemají zbraně středního doletu? Jsme od nich pořád ještě půldruhého kilometru daleko!“

„Jeden z jejich špiónů zjistil, že náš hlavní stan je tady u kapitána Kleina, a ne ve vládní budově, jak se zprvu domnívali.“

„Oukej, pokračujte, Tanako! A postarejte se, abyste je neztratil. Jestli vás rušíme, jděte do vedlejší místnosti.“

„Ano, bude to tak lepší.“

Seiko zmizel.

„Haló, haló, co se to děje!!“ zuřil ve vysílačce plukovník Friedrichs, když Bull opět zapnul příjem, který před chvílí kvůli Tanakovi zrušil.

„Prosím, plukovníku, mluvte!“

„Konečně se mi někdo ozval! Moje jednotky už neudrží pozice. Lidé proti robotům, to je nemožná věc...”

„K věci, plukovníku!“ zahřímal Bull.

„Mé jednotky už ztratily patnáct vrtulníků. Potřebuju otevřít pozemní frontu, aby se nám ulevilo!“

„Je mi líto. Nemáme žádné další stroje. Energetický zvon zůstává z bezpečnostních důvodů uzavřen. Za deset minut své jednotky stáhněte a znovu je zformujte. Jednotka mutantů se vám pokusí pomoci. Vyčkejte dalších rozkazů.“

„Protivník bude za deset minut v našem štábu. Žádám o povolení přesunu k severu!“ pokračoval plukovník.

Bull tázavě pohlédl na Rhodana. Ten jenom přikývl.

„Oukej! Jděte zpět k bloku A-N XII, plukovníku. Budete tam docela blízko letiště!“

„Díky, pane!“

Spojení bylo zrušeno.

A Bull tiše zaklel.

Ivan Gorašin nebyl jenom ošklivý, protože měl dvě hlavy. Celý jeho zjev působil monstrózně. Byl jedním z mnoha mutantů, kteří se narodili na Sibiři pod vlivem první ruské atomové bomby, a radioaktivita ho změnila už v zárodku.

Měřil dva metry padesát, měl šupinatou, lesklou kůži a hranatá stavba jeho těla mu propůjčovala vzhled stvůry.

Jeho charakter byl paradoxní směsicí dobra i zla. Ve své podstatě to byl dobrák, ale díky schopnosti přivést jakýkoliv předmět k atomové explozi pouhým pohledem dokázal zabíjet.

Právě téhle jeho vlastnosti se snažil využít Overhead, který ho dostal pod svůj hypnotický vliv. Ivan se vymanil jenom díky Rhodanovi a jeho mutantům.

Teď právě stál na hromadě sutin a sledoval svůj poslední zásah robota. Cítil, jak v něm narůstá sebevědomí. Nebyl bezbranný, ani

když stál proti válečným strojům. Pouze musel být opatrný. Právě opatrnost mu velela vrátit se za nezřícenou nosnou stěnu.

Ulice se vyprázdnila. Nepadl žádný další výstřel. Co ale kdyby opustil úkryt? Neměli ho roboti na mušce? Na opačné straně ulice zely stovky oken. Za některým z nich mohla klidně číhat zkáza.

Čekal. Když pak pomyslel na Tako Kakutu, dostal strach. Proč vlastně teleporter zmizel?

Pak zaslechl přelétající vrtulníky.

Hluk na ulici sílil.

Opatrně vystrčil Ivanovu hlavu a podíval se dolů. Pochodovalo tam třicet robotů a vypadalo to, že ustupují. Znamenalo to snad Rhodanovo vítězství?

Gorašin zlehkomyslně. Pokud Rhodan vítězil, pak chtěl mít na vítězství svůj podíl.

Prudce vstal. Hlavy a trup měl nechráněny. Roboti nebyli dál, než dvacet metrů.

Nejdříve ho museli zaregistrovat.

Výhodu překvapení měl on.

Ještě než vstal, začal se soustřeďovat. Oba mozky se přitom doplňovaly a zesilovaly. Jenom díky tomu měl jeho útok částečný úspěch.

Deset robotů se proměnilo v zářivé obláčky ve chvíli, kdy zaregistrovali nové nebezpečí. Ostatní mezitím spatřili dvouhlavou postavu a neztráceli čas úvahami. Ivanův útok byl jasným znakem nepřátelského smýšlení.

Zamířili svýma umělýma očima a někteří z nich stiskli spoušť zabudovaných zbraní.

V té chvíli Ivana cosi strhlo k zemi.

Dopadl do trávy za zeď a vyjeveně zíral na Tako Kakutu.

„Rychle za mnou, vy hlupáku!“ pokáral ho Japonec. „Ale hezky po čtyřech!“

Gorašin mlčel. Pochopil, že mu Kakuta zachránil život, protože sotva dopadl na zem, nad hlavou mu zasvištělo několik paprsků z robotských zbraní a demolovalo zeď domu za nimi. Paprsky do ní propálily několik děr.

Pak palba ustala.

Mysleli si snad roboti, že nepřítelé dostali? Každopádně už nestříleli. „Jsou jen deset metrů od nás," šeptal teleporter. „Následující útok musí být pořádně připraven. Včas se soustřeďte na jejich zničení, Ivane. Já budu teleportovat do protějšího domu a budu střílet z okna. Ale nebojujte déle než tři vteřiny, pak se zase rychle schovejte a odplazte se pryč. O zbytek se postarám já."

Poplácáním Ivanových ramen se Tako rozloučil.

To vše se odehrálo během několika vteřin. Podle zvuků, které bylo slyšet, se roboti vydali na pochod. Gorašin se soustředil a z okna protějšího domu padl výstřel.

Tako mířil na čelní skupinku robotů. Jejich energetické ochranné štíty se pod nárazem impulsního paprsku prolomily.

Čtyři další čtyřrucí roboti okamžitě zaměřovali nového protivníka. Ale spatřili z něj jenom stín, protože Tako teleportoval k jinému oknu do vedlejšího domu.

Ivan Ivanovič se napřímil.

Žádný blesk, žádný paprsek, nic z něj nevyšlo. Stál tam jako zkamenělý.

A ve zlomku vteřiny zničil dalších devět robotů.

Pak zoslechl Kakutu, skočil k zemi a na všech čtyřech se odplazil.

Posledních pět robotů se rozdělilo. Tři šli doprava, dva doleva. Kakuta jednoho z nich vyřídil, proskočil několika zdmi do jiné místnosti a zneškodnil dalšího.

O třetího se postaral Gorašin. Už nemyslel na svou ochranu. S rozpřaženými rukama a myšlenkou na zničení všech zbývajících robotů se vztyčil na kraji ulice. Takovo varovné volání už nebylo nutné, protože proti takové síle, jakou Gorašin právě vyzařoval, se nedokázali ubránit.

Ulice byla čistá. Kakuta se vynořil vedle Ivana.

„Lehkomyslnost jsem vám zakázal, sakra! Každý jiný člověk si chrání život, ale vy..."

Gorašin se zatvářil dvakrát zklamaně. Za svůj čin čekal spíše pochvalu. Poslušně následoval Kakutu dovnitř domu, kde pak pomocí přenosného videofonu přivolali tank, který by je odtud odvezl.

„Poslední fáze," zamumlal Perry Rhodan, „rozhodne, kdo je silnější."

Přátelé se při této myšlence necítili dvakrát dobře. Šéf jen málokdy nechával výsledek boje na náhodě. Tohle byla docela nová situace.

Prstenec obklíčení kolem Kleinova štábu se zužoval. Roboti už dávno ovládli většinu hlavních ulic. Země byla v těchto končinách doslova horká.

Rhodan vydal svému štábu rozkaz k ústupu.

„Nemrač se jako zneuznaný hrdina, Bully! Dnes nejde o to, kdo prokáže nejvíc odvahy, nýbrž o to, kdo si co nejméně spálí prsty... Uzavřít obleky. Dejte vědět veliteli strážního pluku, kapitáne Kleine. My se sem pokusíme co nejdříve dostat náhradu."

Rhodan cosi nastavoval na svém víceúčelovém náramkovém přístroji a volal Kakutu.

„Haló, Tako! Vracíme se do správní budovy. Probijte se tam s Ivanem. Už dorazily tanky?"

„Ne, pane!"

„Tak ještě počkejte. Už to nemůže trvat dlouho."

Kapitán Klein se vracel. „Vše vyřízeno, pane."

Rhodan přikývl. „Cíl je známý, takže kupředu!"

Odstarovali ze střechy. Každý transportní oblek byl jako samostatný letoun. Rhodan ještě chvíli setrval ve vzduchu, aby si udělal obrázek o situaci. Nevypadalo to dobře. Více než třetina oblasti uvnitř kopule byla obsazena roboty.

„Wuriu," zvolal Rhodan do telekomu.

„Pane?"

„Zůstaňte tady nahoře a informujte nás o situaci."

„Ano, pane!"

Dorozumívání telekomem nepředstavovalo žádné riziko.

Přistáli na střeše vládní budovy. Byla plná lidí, které tu zastihlo vyhlášení poplachu a nesměli ji opustit.

Šéf Třetí moci se po delší době dokázal znovu usmát. „Ne, slečno, nevypadá to moc dobře. Ale děláme vše pro to, aby se situace změnila v náš prospěch.“

Sjeli výtahem dolů do Bullovy kanceláře. Tam se setkali s oběma Arkonidany Thorou a Crestem, pro které poplach neznamenal žádné zvláštní úkoly, ale z bezpečnostních důvodů se měli zdržovat na tomto patře.

„Jak to vypadá, Perry?“ zeptala se krásná blondýna Thora.

Rhodan pokrčil rameny. „Rozhodnutí na sebe nenechá dlouho čekat, Thoro.“

„Měl byste nám dát k dispozici malý křižník, Perry. Crest i já máme právo vzdálit se od místa bojů.“

„To bezesporu. Ovšem kopule musí zůstat uzavřena. Nikdo nesmí opustit centrum Terranie.“

„To nechápu...“

„Jen klid. Vládní čtvrť je zatím mimo nebezpečí. Frontu držíme pod kontrolou.“

S touto odpovědí se Arkonidanka musela spokojit.

Krátce nato se ohlásil Tako Kakuta. „Tanky dorazily, pane. Nastoupili jsme a blížíme se k dohodnuté oblasti.“

„Třetí ochranný okruh kolem štábu kapitána Kleina byl prolomen,“ oznamoval Wuriu Sengu. „Vytváří se úderný klín proti vládní čtvrti!“

„Tak vidíte,“ konstatovala Thora.

Nikdo si její námitky nevšímal.

Bull nařídil nový útok zbytku vrtulníků a plukovník Friedrichs rezignovaně souhlasil.

„Když se útok vrtulníků uskuteční zároveň s Ivanovou akcí, mohlo by se nám to podařit. A dopadne to ještě líp, zapojíme-li ještě třetí faktor. Ty máš velení, Bully, a nepotřebuješ mě. Nepotřebuješ ani Anne a Kitaje.“

„Co tím myslíš?“

„Třetí faktor, kamaráde. Naše neviditelná úderná skupina!“

Rhodanova čtveřice pak sjela výtahem do čtvrtého suterénu a každý si vzal pět bomb, z nichž každá měla účinnost jedné tuny TNT.

Velitel tankové jednotky se jmenoval Cry a byl to poručík. Měl trpčlivou náuru a byl géniem v nakládání materiálu, protože se mu za tři minuty podařilo uložit ve svém tanku dvouapůlmetrové tělo Ivana Gorašina.

Ivanovy schopnosti byly v Terranii známy. Osádka tanku se proto nyní za jeho přítomnosti cítila bezpečně. Cry si jen lámal hlavu, jak bude Ivan pracovat, protože se v těsných útrobách tanku nemohl ani hnout.

„To nevdí," vysvětlovala pravá hlava. „Proti mým myšlenkám neexistuje žádný dostatečný ochranný štít. Ta troška oceli vašeho tanku mi vůbec nevdí. Potřebuju jenom škvíru... Nějakou pozorovatelnou."

„Tady máte teleskop. Je to pohodlné."

„Oukej, to je fajn," radovaly se obě Gorašinovy hlavy současně.

Dva tanky jely těsně vedle sebe. Zesilovaly tím své energetické ochranné štíty.

Oblast kolem bloku J-D III byla liduprázdná. Sem tam leželi mrtví lidé a zničení roboti. Trosky zřícenin neznamenalý pro tanky překážku.

O dvě ulice dále začínala oblast obsazená roboty.

Prvního z nich vyřídil střelec čistě náhodou, ale pak nastala kritická situace. Přestřelka přilákala tučet protivníků.

„Pozor, Ivane!" zvolal Tako Kakuta.

„Mám je v teleskopu... Mám tedy...?"

„Jistě! Na nic nečekejte!"

Démon Ivanových utajených sil se probudil.

Bojovní roboti explodovali jeden po druhém a tanky přejížděly přes jejich trosky.

O ulici dál.

Noví nepřátelé. Bylo jich tam přes třicet a hned stříleli.

„To je moc!" křičel Cry. „To naše štíty nevydrží! Musíme se okamžitě vrátit!"

„Počkejte vteřinku!" odpověděl Kakuta nahlas.

Ivan se soustředil.

Nicméně energetický ochranný štít tanků se mu zjevil v podobě třpytic se mlhy, protože byl přetížen na maximum.

Pak Ivan uvolnil své síly a ulice byla najednou prázdná.

Dále!

Po tvářích jim stékal pot.

Kurz: hlavní stan Kleinovy strážní skupiny. Videofon neustále přenášel volání o pomoc.

Křižovatka dvou hlavních ulic!

Ještě tři sta padesát metrů až ke kapitánově strážní jednotce.

Žádný nepřítel v dohledu.

„Opatrně!“ zvolal Kakuta. „Roboti sice milují otevřený útok, ale nespolehejme na to. Od dnešního rána víme, že jsou schopni i překvapení.“

V té chvíli se to stalo.

Čtyři rohové budovy - všechny vysoké dvanáct pater - najednou vyletěly do vzduchu. Tisíce tun betonových trosek padaly dolů na křižovatku. Energetický štít sice zabránil nejhoršímu, ale tanky nemohly jet dál.

Cry křikl do videofonu: „Okamžitě povolat letectvo! Sto padesát robotů útočí na Gorašinovu jednotku! Tanky jsou zasypány troskami!“

Ivan musel ještě čekat. Jeho síly působily lépe, byl-li cíl co nejbližší. Ale Kakuta a Cry na něj naléhali.

„Roboti můžou každou chvíli začít. Už jsou v kritické vzdálenosti!“

„Všechnu energii do ochranného štítu!“ rozkázal Cry. „A nestřílet!“

Útok byl ryze Gorašinovou věcí. Snažil se a měl dokonce částečné úspěchy, ale roboti byli ještě příliš daleko, než aby je mohl vyřadit jednou ranou.

„Vrtulníky!“ ozval se řidič, ale jeho hlas nezněl nijak nadšeně. Přístroje totiž ukazovaly, že vedlejší tank byl zasažen a že už neprodukuje žádnou energii. Ochranný štít měl tedy už jen poloviční sílu.

„To je konec!“ tvrdil Cry. „Vystupujeme!“

„Zpátky!“ volal Kakuta. „Neztrácejte hlavu, Cry! Co myslíte, že s vámi udělají, jestli vyběhnete na ulici? Seržante, zkuste to pozpátku!“

Řidič poslechl, ale ani tak se nehnuli z místa. Nebylo dokonce ani možné prostřít se vlastním energetickým dělem. „Takže energetický ochranný štít zapnout naplno, seržante, to je naše poslední šance na záchranu. A vy, Ivane, si pospěšte!"

Ivan a Ivanovič odpověděli záupněm. Naproti u protivníka vyletělo do vzduchu pět exemplářů.

„Výborně, Gorašine! Výborně! Za chvíli budeme pod palbou. Pokud na nás soustředí veškerou sílu, nedostaneme příležitost k dlouhým úvahám."

Bzučení generátoru štítu stoupalo a ztrácelo se v tak vysokých tóninách, že je už lidské ucho neslyšelo.

Vedro! Vedro!

Pot v očích!

Namlouvali si to, anebo se energetický štít už prolamoval?

„Ivane! Výborně! Ale víc, víc, víc! Je jich přes sto!"

Kakuta si roztrhl límec košile, aby se mu lépe dýchalo. Instinktivně se chystal k teleportaci, ale zatím musel vydržet u Gorašina. Zodpovídal za něho.

Pak roboti přešli do generálního útoku.

„Shazujeme!" zavelel Rhodan a šest bomb padalo mezi roboty a explodovalo. Sice jim neublížily, ale povalily je na zem. Což byl příhodný okamžik pro Anne Sloaneovou.

Telekinetka se vznášela mezi dvěma domy. Soustředila se na chaoticky vyhlížející seskupení protivníka. Jedinou myšlenkou zvedla hrozen dvaceti robotů a z výšky osmdesáti metrů je pustila.

Když dopadli na zem, proměnili se v bezcenné hromádky šrotu.

Dál! Znovu!

Tako Kakuta zachytil poslední vysílání telekomu.

„Je tu Rhodan! A telekinetka Anne Sloaneová. Ti nás z toho vysekají, Ivane. Jenom vydržet!"

„Ještě třikrát dvě bomby!" rozkázal Perry Rhodan.

Znovu chaos mezi roboty.

A znovu Anne...

Na zemi se udrželo jenom pár robotů. Mizeli v nejbližších domech a útok proti tankům vzdali.

„Jsme zachráněni," konstatoval Tako Kakuta.

„Oukej! Jdeme na to!" oznamoval Rhodan. „Anne a Kitaji, okamžitě přistaňte na křižovatce. Ale zatím zůstaňte neviditelní. Roboti tu mohou někde číhat."

Posádka druhého tanku byla mrtvá, levá strana stroje úplně zdemolovaná.

Anne Sloaneová se přiblížila ke Cryovu tanku a soustředila se. Vypadalo to až strašidelně, jak se těžké kusy betonu zvedaly, jako by měly vlastní pohon, a sunuly se ke straně. Sutiny postupně mizely.

„Ted' se rozjedeme!"

Cry poslechl. Tank už jel bez potíží.

„Díky, pane! Bylo to skvělé!"

„Není zač. Jeďte k pluku kapitána Kleina," rozkázal ve vysílačce Rhodan. „Jak se daří Gorašinovi?"

„Skvěle," tvrdil Kakuta. „Je vašimi výkony doslova nadšen."

Rhodan obletěl s oběma mutanty frontu. Ve východním kotli to také vypadalo nebezpečně. Roboti tu obklíčili stráže elektrárny a přivodili jim velké ztráty na životech.

„Jako předtím," procedil Rhodan mezi zuby. „Ještě jednou... K čertu, co je zase tohle?"

Byli ještě asi tisíc metrů daleko, když se před nimi do výšky zvedl deset robotů a zřítíl se k zemi.

Telekom.

„Měl bych dotaz! Kdo je to nad východním kotlem?"

„Já!" odpověděl známý hlas. „Neleťte přímo na mě, Perry! Vemte to trochu jižněji!"

„Copak jsi přišel o rozum, Bully?"

„Vůbec ne. Plukovník Freyt je tu taky."

Postupně, krok za krokem zdolávali nepřítel a postupovali kupředu.

Po další hodině bojů se ve vysílačce ozval plukovník Freyt:
„Přijďte, pane. Co nejdřív! Mám pro vás důležitou zprávu!“
„Za tři minuty jsem u vás,“ odpověděl Rhodan.

Lidé v kanceláři ministra bezpečnosti vypadali zdrceně. Bylo to pochopitelné. Mnoho lidí z Terranie v bojích padlo.

„Co se děje, plukovníku?“ zeptal se Rhodan.

„Hlášení od pana Adamse. Mají stejnou situaci v New Yorku!“

Rhodan chvíli mlčel. Musel se pořádně nadechnout. „Přesněji, prosím! GCC leží uprostřed milionového města!“

Freyt pustil záznam.

„Odesílatel: General Cosmic Company, Homér G. Adams. Pro Perryho Rhodana, Terrania.

600 robotských policistů GCC je od 23 hodin 30 minut mimo kontrolu. Událost je nevysvětlitelná. Tři muži byli zabiti, když se pokusili k robotům přiblížit a vypnout je. V GCC vládne velký zmatek. Několik pater správní budovy bylo rebelujícími roboty obsazeno. Prosím o radu a o podporu.“

„To je všechno, pane.“

„Stačí, plukovníku. Obávám se, že budeme muset naše síly ještě více rozdělit. Bull už je zpět?“

„Ne, pane.“

Přivolali Bulla a informovali ho o nových událostech. Zaklel a podíval se na Thoru.

„Navrhuju bleskovou akci. Dnes jsme tady vyvinuli několik dobrých taktik. Zkusíme je.“

Rhodan přikývl. Okamžitě poslal zprávu Homéru Adamsovi a dodal:
„Sám nic nepodnikejte, Adamsi! Znovu se vám ozveme!“

Ovšem než dozněla radost z Bullova správného návrhu, hlásila centrála GCC v Berlíně stejné události jako v New Yorku.

Potom se ozvalo Sydney. Totéž - rebelující roboti.

Durban, Montevideo, Madrid...

Blesková akce!

Avšak blesková akce Skokanů! Všude, kde mělo GCC své filiálky, byly umístěny i bojovní roboti.

„Pokud Skokani infikovali všechny naše filiálky, je to celosvětový požár," konstatoval Rhodan. „Máme jich více než dvě stě!... Haló, centrálo! Okamžitě mě spojte s Allanem D. Mercantem!"

Spojení s mužem, v jehož rukou se sbíhaly nitky tajných služeb celého světa, bylo dílem okamžiku.

„Vím, co chcete, pane Rhodane. Gratuluji vám k vítězství v Terranii..."

„Už se orientujete v situaci?"

„Jak se patří. Nicméně nevím, jak bych vám mohl být nápomocen, pane Rhodane. Nemám sto milionů vojáků..."

„Hlavně pošlete ozbrojené síly do New Yorku! Jestli padne New York, zhroutlí se celé světové hospodářství. A kosmické lodě tam nemohu použít."

„Pro New York mohu uvolnit dvě divize. Nevím však, jestli to bude proti císaři New Yorku stačit."

„Proti komu?"

„Proti císaři New Yorku. Vy ještě nevíte, že tam roboti vyhlásili monarchii?"

Adamsova kancelář ještě nikdy neposkytovala prostor tolika lidem. „...děkuji vám, dámy a pánové! Nyní se vraťte na svá místa a zachovejte klid. Podobné akce byly zaznamenány po celém světě. Ani Terrania jich nebyla ušetřena. Tam však už bylo povstání robotů poraženo. Perry Rhodan je nyní na cestě sem."

Unavené gesto, a lidé odcházeli. Ne všichni mohli zpět do svých kanceláří. Spodních deset pater bylo obsazeno roboty, stejně jako střecha a přistávací plochy pro vrtulníky.

„Vzduch!" zařval zoufale Adams.

Slečna Lawrenceová stála mezi dveřmi. „Mám pro vás dopis."

„Díky! Ne, zůstaňte tady..."

Otevřel dopis a četl.

„Císař New Yorku vás ve dvě hodiny poctí svou návštěvou. Připravte se na ni a vydejte patřičné rozkazy, aby měl volný průchod. Pokud byste vy nebo někdo z vašeho personálu dělali potíže, vyletí správní budova GCC do vzduchu. Požadujeme poslušnost a jsme dobrými pány poslušných.“

Adams dopis zmačkal, ale vzápětí svého afektovaného jednání zalitoval a papír narovnal. „Přečtěte si to, slečno Lawrenceová!“

Sekretářka poslechla. Strach a panika jí sevřely hrdlo.

„Máme císaře!“ zasmál se Adams. „Roboti si zvolili císaře. Chci vědět, kdo jím je. Možná nějaký pomocný tajemník, co myslíte, slečno?“

„Bojím se, že to není moc legrační, pane.“

„Tohle nejsou mimozemští invazori, slečno,“ konejšil ji Adams. „Žádné příšery. Jsou to prostě roboti, dokonce je stvořili lidé. Je jasné, že je někdo přeprogramoval. Možná přeprogramoval jenom jednoho mimořádně inteligentního robota a ten teď řídí ostatní.“

„Promiňte, pane Adamsi, ale nejsem žádný vědec. Vím však, že teď musíte vydat příkazy.“

„Příkazy?“ divil se Adams. „Snad si nemyslíte, že ten cár papíru budu brát vážně? Zmačkám ho a zahodím!“

„V Terranii zabili více než tisíc lidí. Nerada bych slyšela o mrtvých v New Yorku.“

Muž za psacím stolem stáhl hlavu mezi ramena. „V Terranii šli do války, v New Yorku chtějí vyjednávat. Pročpak asi?“

„Za deset minut budou dvě, pane,“ naléhala sekretářka. „Myslete na lidi v této budově!“

„No dobrá, tak já toho císaře přijmu. Třeba bude ochoten přistoupit na diskusi. Rovnou ho seznámím s Rhodanem. Připravte dostatek kávy, slečno Lawrenceová.“ Když odešla, spojil se s Rhodanem.

„To je škoda,“ zalitoval Rhodan. „Nedostaneme se k vám dřív než ve čtyři. Ale pošlu napřed aspoň Kakutu.“

Teleporter dorazil do Adamsovy kanceláře za tři minuty.

Ve stejném okamžiku ohlásila slečna Lawrenceová císaře New Yorku.

„Pusťte mě na své místo," vyzval Kakuta Adamse. „Kdyby něco, jednoduše zmizím. Vy si oblečte arkonidský oblek a posaďte se někde v koutě. Neviditelný. Kdyby to bylo opravdu nutné, můžete se kdykoliv zjevit."

„Ještě dvě minuty, slečno Lawrenceová..."

Císař neměl naspěch.

Dvě hodiny, tři minuty.

Císař vstoupil.

„Vy nejste pan Adams."

„Jsem Tako Kakuta, první teleporter jednotky mutantů, a mohu se vypařit, kdykoliv budu chtít."

„Já jsem císař. Říkejte mi tak."

„Jak si přejete, pane Císaři."

„Chci mluvit s panem Adamsem. Ihned ho přiveďte."

„Šéf je zaneprázdněn, prosím. Zastupuji ho ve všech otázkách."

Císař chvíli mlčel. Pak vjeli dovnitř dva těžcí roboti. Teprve teď byl rozdíl mezi nimi zřejmý. Císař byl obyčejný kancelářský robot s velkými vědomostmi v paměti a s podstatně menší postavou.

„Jsem císařem tohoto města a požaduji poslušnost. Každé odmítnutí poslušnosti trestám smrtí."

Kakuta pochopil, že to nebude zdlouhavý rozhovor.

„Zavolám pana Adamse, Vaše Výsosti."

„Ne Výsosti. Jsem Císař."

Kakuta přikývl a odešel do vedlejší místnosti. Dveře nechal otevřené, aby ho Adams mohl následovat.

„Šéfe, je nutné, abyste se ukázal."

Adams vypnul agregát a vstoupil do své kanceláře.

„Potřebujeme vaši spolupráci, pane Adamsi," řekl Císař. „Nabízím vám elegantní kancelář v mé rezidenci v Empire State Buildingu. Vaše schopnosti jsou vaší zárukou pro přežití. Nová říše se neobejde úplně bez lidí. Pojd'te za mnou!"

Císař vyšel. Oba bojovní roboti stáli po stranách dveří. „Následujte Císaře!" přikázal jeden z nich.

Adams poslechl. Byl bledý, ruce se mu tráslly. Kakuta jen doufal, že je to zlostí, a ne strachem.

V dalším okamžiku se Japonec musel postarat sám o sebe. Druhý robot se za ním ohlédl a zvedl levou ruku se zabudovaným paprskometem. Kakuta teleportoval do vedlejší místnosti a už jen slyšel zvuky ničení Adamsovy kanceláře.

Zapnul telekom.

„Haló, pane Rhodane! Teď nechám svou vysílačku běžet bez ustání. Sledujte všechno se mnou! Ale už musím teleportovat.“

Kakuta teleportoval do druhé kanceláře, kudy Císař musel projít.

„Stát! Ani hnout!“ zvolal a mířil přitom na Adamse paprskometem.

Císař se zarazil. „Z cesty, kdo nechce zahynout!“

„Momentik, pane Císaři! Vy potřebujete našeho nejdůležitějšího muže. Mezi lidmi je na to zapotřebí smlouva. Váš robot na mě střílel. Požaduji záruky.“

„Císař rozkazuje, ostatní poslouchají!“

„Já ne! Jestli nerozumíte slovům rozumu, budu muset pana Adamse zabít!“

Kakuta šel najisto. Okamžitě zneškodnil bojového robota, který právě vstoupil, pak udělal pár kroků a zničil i druhého. Ani jeden z nich nebyl připraven na akutní nebezpečí a tudíž mu podlehl.

Kakuta se vrátil zpět do kanceláře. Už se cítil líp.

„Teď k naší smlouvě, pane Císaři! Chci smlouvu se zárukami pro GCC. Jinak neopustíte tuto budovu. Vaše dynastie mě absolutně nezajímá. Mám na srdci jen a jen blaho firmy.“

Stroj však nevěděl, co jsou city.

„Jsem Císař a přikazuji. Ostatní poslouchají.“

Robotova arogance Kakutu nevzrušovala. Uvažoval, zda jsou ostatní roboti nastaveni na vlnovou délku toho, který se prohlásil za císaře. Možné to bylo... Co měl udělat?

„Zlikviduji vás, pane Císaři, když nedojde ke spravedlivému jednání.“

„Jestli mě napadnete, přerušíte stálé spojení a celá budova vyletí do vzduchu.“

„Jen žádné násilí, Kakuto!“ naléhal Adams. „Císař se jistě dostatečně zabezpečil. Navrhuji jiný obchod...“

„Mluvte,“ řekl Císař

„Předáte nám dvacet policejních robotů, které naprogramujeme. Budou chránit tuto budovu.“

„V nové říši existuje jenom jedna policie. Váš návrh je nepřijatelný. Jsem Císař, ostatní poslouchají.“

Kakuta se v duchu bavil. Koneckonců se mu podařilo Císaře zatáhnout do debaty. Získával čas.

„Omyl, pane Císaři. GCC vás neposlouchá! Musíme najít cestu k určité koexistenci. Nezapomínejte - Třetí moc nikdo nezničí!“

„Třetí moc mě nezajímá. Dostane ji jiný vládce.“

„Ten už zahynul, a s ním i tisíc jeho bojovníků.“

„Osud Gobiánů je politováníhodný. Ale to není téma téhle diskuse.“

„Je to odstrašující příklad.“

„Jsem Císař, pane Kakuto. Audience skončila. Nechte otevřít dveře! Dva policisté chtějí dovnitř!“

Kakuta teleportoval na chodbu a zjistil, že tam čeká deset robotů. Proto se rychle vrátil.

„Omyl, pane Císaři. Je jich tam nejméně deset. Máme to považovat za hrozbu?“

„Nechte otevřít dveře!“ přikázal Císař. To však byla jeho poslední slova. Krátce nato se zřítíl k zemi a změnil se v bezcennou hromádku šrotu.

„Skončeme s vyčkávací taktikou,“ řekl Perry Rhodan, který se právě zviditelnil. Za ním se zjevili i Anne Sloaneová, dr. Manoli a Tanaka Seiko. Vypnuli arkonidské obleky a sundali si přilby. Několik úředníků omdlelo.

„Eriku, postarej se o ně.“

„Jak jste se dostali dovnitř, pane?“

„Vaší kanceláři, pane Adamsi. Ve vnější stěně má velkou díru.“

„Císař je zničen!“

„To je vedlejší. Musíme evakuovat město. Nejdříve ze všeho budovu GCC. Nebezpečí je příliš velké.“

„Pozor na roboty za dveřmi," varoval Kakuta, „mohli by sem každou chvíli vtrhnout!"

„Oukej!" přikývl Rhodan. „Otevřeme dveře a zahájíme palbu. Roboti tam budou bez energetického štítu. Za pět vteřin to musíme mít za sebou."

Rhodan se rozhodl. Řádění robotů nemohl déle trpět. Čím déle by je nechával na pokoji, tím silnější by byli.

Dveře se rozletěly.

Roboti za nimi stáli nechránění. Než stačili zareagovat, vyšlehly proti nim výstřely z několika zbraní. Chodba se proměnila v peklo. Ani jeden z bojových specialistů nedostal čas na obranu.

„Nahoru a dolů!" přikazoval Rhodan. „Musíme se zabezpečit na obě strany!"

Výtahy byly zničené, ale Rhodanova skupina mohla použít arkonidské obleky.

Rhodan a Anne se zastavili ve dvanáctém patře.

Bylo jim divné, že zatím nenarazili na žádný odpor. Protože se dalo čekat, že roboti dům hlídají. Rhodan z toho vyvodil závěry.

V New Yorku bylo umístěno asi šest set bojových robotů. Na desetimilionové město to bylo opravdu málo. I když byla budova GCC pro protivníka velmi důležitá, nemohl si dovolit s roboty plýtvat.

„Nemějte strach, Anne," povzbuzoval šéf Třetí moci svůj doprovod. „Mám pocit, že pozice robotů v tomto domě přeceňujeme. Pomyslete na deset spodních pater. Ta všechna by měla být obsazena, a navíc ještě i střecha!"

Snášeli se dolů.

V desátém patře stál osamělý robot u hlavního vchodu kancelářského traktu. Stál tam a připomínal znuděného strážného.

„To je zvláštní," zašeptal Rhodan. „Zdá se, že ani nevědí, že několik jejich druhů bylo o pár pater výš právě zničeno."

Tiše a neviditelně se blížil k protivníkovi. Osamělý strážný ho inspiroval k jisté věci. Vystřelil nejdříve proti jeho pažím, což byly nosiče nejnebezpečnějších zbraní. Pak přišly na řadu nohy.

Torzo robota dopadlo k zemi. Volalo o pomoc. Rhodan přiskočil a vypnul je.

„Zvedněte ho, Anne! Rychle, pospěšte si! Potřebuji ho v tomto stavu! Odneste ho nahoru do centrály! Každou chvíli může..."

A už to propuklo!

V protějšcích dveřích se zjevili tři bojovní roboti. Chvíli tam strnule stáli, protože nic neviděli, ale jejich hmotové zaměřovače jim jasně hlásily, že před sebou někoho mají.

„Opatrně, Anne!" varoval Rhodan. „Zvedněte toho bracha! A schovejte se za ním. Já vám budu krýt záda!"

Zaměřovače robotů potřebovaly čtvrt minuty. To telekinetce stačilo, aby se svou kořistí zmizela.

Pak Rhodan vystřelil.

Dva roboti klesli k zemi, ale třetí stačil výstřel opáčit. Rhodanův ochranný štít se rozzářil a robot spatřil obrysy protivníkovy těla. Přidal na intenzitě střelby, ale člověk provedl totéž. Navíc měl Rhodan výhodu, že znal anatomii robotů. Zasáhl individuální reaktor a stal se vítězem tohoto souboje.

Pak se vznesl zpátky nahoru.

Anne Sloaneová mezitím odnesla torzo do Adamsovy kanceláře.

„Nepřeháníte to s tou humanitou?" zavrtěl Adams hlavou. „Odkdy bereme robotům zajatce?"

„Tenhle hoch je cenná věc," poznamenal za jeho zády Rhodan. „Bude odvezen do Terranie k vyšetření. Možná nám prozradí, jak došlo ke spiknutí."

Kakuta a Seiko se vrátili ze střechy.

„Střecha je volná, pane. Bylo tam pět robotů."

„Díky," řekl Rhodan. „Vypadneme odtud."

„Ale co naše archivy?" namítal Adams.

„Lidské životy jsou přednější," odporoval Rhodan.

O pár minut později klesal na střechu budovy GCC kulovitý obr. Město slavilo triumf. Bez ohledu na nebezpečí vybíhali obyvatelé do ulic a pozorovali událost.

Kosmická loď STARDUST II měla v průměru osm set metrů. Když se zastavila nad střechou GCC, vrhala stín přes polovinu Manhattanu.

Loď Perryho Rhodana. Přinášela naději?

Někomu ano - lidem z GCC. Během několika desítek minut přijala na palubu dvanáct tisíc zaměstnanců GCC. Nikdo v budově nezůstal. Roboti byli proti tomuto únosu bezmocní. Ale třeba se o něj ani nezajímali.

New York byl velký!

A měl svého císaře, i když Císař padl.

Rozhlasové stanice to hlásily s velkým patosem. Mnoho set lidí bylo donuceno pracovat pro roboty.

Když nad východním pobřežím Ameriky svítalo, do města dorazily Mercantovy divize.

Pozemní jednotky rychle postupovaly. Na nich záleželo nejvíce. Letectvo nezmohlo proti robotům, rozptýleným po celém městě, nic.

Navíc se roboti v noci znovu zformovali a vrhli se do ničivého boje. Většina obyvatel New Yorku zůstala dosud doma a neutíkala z města, a proto když přišly první zprávy o řádění robotů, na výpadovkách, nádražích a letištích bylo rázem přeplněno.

První dvě letadla z deseti startujících byla roboty sestřelena. Zřítěla se do hustě obydlené oblasti.

Asi dvě stovky bojových robotů uzavřely Manhattan od severu. Další stovky řádily v centru a terorizovaly obyvatele. Podporovali je přitom navíc i služební a pracovní roboti. V deset hodin patnáct minut hlásil Allan D. Mercant Rhodanovi: „Nepostupujeme kupředu, pane! Každý krok nás stojí další životy.“

Perry Rhodan odpověděl: „Evakuovali jsme spolupracovníky GCC. STARDUST II letí znovu k městu. Vydržte, plukovníku! My si pospíšíme a za dvanáct minut jsme na místě!“

Rhodanovy operace se však neomezily jenom na New York. Z Terranie odstartovaly všechny ostatní křižníky i stíhačky a rozdělávaly si úkoly. I mutanti se rozdělili do všech možných měst světa, kde bylo zapotřebí bojovat proti robotům.

Jen Ivan Gorašin zůstal s Rhodanem.

10 hodin 27 minut.

Stín obrovité koule se znovu vznášel nad New Yorkem. Všude na ulicích doutnaly či hořely zničené tanky Mercantovy divize...

Rhodan zavolal Mercanta do jeho centrály v Grónsku: „Nemusíte mi hlásit, co se děje," řekl. „Vidím to na vlastní oči, a o něco zřetelněji než vy. Prikažte okamžitý ústup. Jenom tak vylákáme roboty z města!"

„Oukej, pane!"

„Konec!"

Mutant Ivan Gorašin nasedl do jednoho z obrněných vozů, které byly posléze pomocí antigravů spuštěny z lodi dolů na zem. Teleporter Tako Kakuta působil jako spojka mezi Ivanem a Rhodanem.

„Je důležité, abyste byl s ním," vysvětloval mu Rhodan. „Postaráte se o něj. Ivan se musí soustředit jen a jen na boj!"

V 10 hodin 34 minut hlásil Kakuta Gorašinův první zásah. Ve stejném okamžiku se v centrále ozval hyperkom.

„Křižník SOLARSYSTEM pro Třetí moc! - Křižník SOLARSYSTEM pro Třetí moc! Major Nyssen si přeje mluvit s panem Rhodanem! Prosím, ohlaste se!"

„K čertu!" zaklel Bull. „Přímé spojení! To se musí dít něco vážného!"

„Haló, majore Nyssene, tady Perry Rhodan, propojuji!"

Na obrazovce se objevila úzká tvář malého, sporého důstojníka. Nyssen se pořád usmíval, i když šlo do tuhého.

„Jaká je situace, majore? Nerad bych slyšel další špatné zprávy!"

Spojení hyperkomu běželo na vzdálenost tří set dvaceti světelných let.

„Držíme se podle rozkazu v bezpečné vzdálenosti od flotily Skokanů, pane. Protivník však neustále získává další a další posily a naše situace je vážná."

„Má to být volání o pomoc, majore?"

„Kdy se budete moci vrátit? Je pro nás důležité to vědět."

„Vrátíme se, majore, jakmile navštívíme Poutníka. Nemohu říct přesně kdy. Proto musíte vydržet. Co je jinak nového?"

„Dvě pozorování, pane. Možná jsou důležitá. Naši spojari zachytili vysílání z flotily Skokanů, které směřovalo k Zemi."

„Dobrá, prověříme to. Ještě něco?"

„Lod' ORLA XI už není v nepřátelské flotile."

„Tak jste ji zničili. Gratuluji, majore. Tiffloor bude mít radost, že jeho bývalí věznitelé pocítili naši sílu."

„ORLA není zničena, pane. Jednoduše zmizela. Obávám se nějakého triku kapitána Orlganse."

„Pak vám mohu poradit jen to, abyste nadále zůstávali ostražití. Musíte vydržet ještě jistý čas bez nás. Držte se, majore!"

„Oukej, pane."

Spojení bylo přerušeno.

„Bojová pohotovost pro STARDUST II! Prosím, hlase připravenost!"

Rhodanův rozkaz znamenal, že hodlá do bojů s roboty zasáhnout prostřednictvím největší kosmické lodi vesmíru.

„Doufám, že víš, co děláš, Perry," namítl Bull.

„Ohrozím lidské životy, to ano. Ale ohrozím jich ještě mnohem víc, když neuděláme, co je v naší moci."

Stín nad peklem New Yorku rostl. Zapnutý energetický štít lodi STARDUST II klouzal nad vrcholy mrakodrapů. Těsně nad Empire State Building se loď zastavila.

„Velitel zbraňovým centrálám! Bude se střílet jenom jednotlivě. Žádné salvy na plošné cíle. Musíme uchránit každý lidský život. Sestřely přesně registrovat!"

Když se ozvalo poslední hlášení o připravenosti, Rhodan povolil palbu.

STARDUST II pomalu plula k severu a sunula se k frontě. Gorašin se v té době nacházel na 42. ulici. Kakuta na pár minut teleportoval na palubu křížníku.

„Zatím pětatřicet sestřelů, pane. Přesné údaje o našich ztrátách nejsou známy."

„Jak je Gorašinovi?"

„Je ve formě. Bojuje proti strojům, takže ho netrápí výčitky. Už si na mou přítomnost zvykl..."

„Tak se za ním rychle vraťte.“

Kakuta okamžitě zmizel.

Několik robotů ostřelovalo STARDUST II, ale jejich píle byla odsouzena k totálnímu krachu, protože ochranný štít lodi vydržel i milionkrát silnější střely.

Bull klel a nadával robotům do banditů.

„Jen klid, hochu! Roboti se už před námi schovávají, to znamená, že máme úspěch. Už nepomýšlejí na útok.“

V 11 hodin 19 minut měli už lidé navrch. Prchající jednotky pozemních sil vyhládaly roboty mimo město, kde pak STARDUST zničila přes sto padesát bojových strojů naráz a Mercantovi vojáci mohli zase pomýšlet na návrat do boje.

Císař New Yorku vyzýval své roboty a zastrašoval obyvatele města na několika radiostanicích, ale muži na palubě STARDUST II se jen usmívali.

„A pak že císař nemá lidský slabosti,“ šklebil se Bull. „Jednak je mrtvej, a jednak jeho rozkazy znějí jako rozkazy šilence.“

„To není tak docela pravda. Rekl bych, že se za císaře budou považovat možná tak dva tucty kancelářských robotů. Asi tam došlo k nějaké chybě, nicméně se dá podle toho soudit, že moc robotů je zlomena. Jistě, bude nás stát ještě hodně úsilí, než vyřadíme všechny, ale už jsme pokročili. Plukovníku Freyte, vy tady zůstanete. A vezmete si člun K-18. Zůstanete ve spojení s Mercantem, dokud nevyčistíte město.“

„Ano, pane.“

„Díky. STARDUST II opustí ve dvanáct nula nula Zemi... Rozkaz pro mutanta Kakutu! Hned se vraťte! Ivan už musí vydržet bez vás!“

Bull zasténal a uvelebil se v křesle.

„Teda, jsem zvyklý na tvé tempo, Perry, ale teď se překonáváš. Máš ještě pár mutantů v Evropě, Asii a Africe.“

„A v Jižní Americe a Austrálii. Můžeme je vyzvednout později. Teď musíme rychle k počítači na Venuši... Jestli se nám do toho nepřipletou další události.“

„Nějaké čekáš?“

„Musím myslet na Nyssenovo hlášení ze soustavy Beta Albireo.“

„Máš na mysli to vysílání Skokanů? Kvůli tomu bych se nerozčiloval. Oni přece musejí být ve spojení se Zemí. Mají tady své špióny a ti jim tu teď vedou válku.“

„Jistě, jistě,“ odpověděl Rhodan. „Zapomínáš ale na naše rádiové kontroly. Mezi Skokany a roboty žádné přímé spojení neprobíhá.“

„Jak to, že ne? Špión, který nemůže podávat informace, je bezcenný.“

„Tak! Teď jsi to pochopil. Někde musí být stanice, která přijímá informace robotů a posílá je dál. Například na Venuši.“

„To je ale jenom domněnka.“

„Jistě. Uvidíme, zda se potvrdí. Dále uvažuj, že se ORLA XI vzdálila od flotily. Nemůže to znamenat, že letí k Zemi?“

STARDUST II si to namířila k Venuši. Pokud Orlgans skutečně letěl k Zemi, nezbývalo jim už mnoho času.

„Hyperimpulsy z hlubin Mléčné dráhy, pane,“ hlásili spojaři.

„Máte výsledek zaměření?“ zeptal se Rhodan.

„Vteřinku, pane. Byl to jen okamžik... Hotovo, pane. Je to ze směru Beta Albireo.“

„No vida, to by mohla být vysílačka, o které mluvil Nyssen. Nebo jde o hlášení našeho křížníku?“

„Ne, pane! Nedokážeme rozluštit kód.“

„Zatím,“ dodal Rhodan. „Alespoň zjistěte, kam zpráva mířila. Počítám s tím, že příjemce bude na Venuši.“

„Provedu, pane!“

„A ty teď půjdeš se mnou na procházku po lodi,“ rozkázal Rhodan Bullovi.

Tato procházka se změnila ve štvanici. Rhodan spěchal, protože ho trápila spousta problémů.

Vyjeli výtahem do nejvyššího patra lodi. Rhodan mířil do své soukromé laboratoře. K zajatému robotovi.

„Poznáváš ho, Bully?“

„Torzo z New Yorku?“

„Je to ten hoch, kterého jsem dostal na chodbě v budově GCC. Je na tom mnohem líp, než na první pohled vypadá. Jeho nejdůležitější součásti nejsou nijak poškozeny. A jak vidíš, už jsem tu dal připravit pokus.“

Bull přikývl.

K torzu byly připojeny stovky drátků, vedoucích k nejrůznějším přístrojům.

„Dobře že jsi u toho, Bully, ušetří nám to spoustu vysvětlování.“

„Myslíš, že ti ten robot něco prozradí?“

„V to doufám. Program, který do něj Skokani uložili, ještě není vymazán. Ale už jsem do něj uložil svědomí Třetí moci. Nyní je to rozpolcená osobnost s velmi mnoha informacemi.“

Rhodan přerušil vysvětlování a propojil videofon do spojové centrály.

„Haló, poručíku Evansi! Dejte mi sem tu tajuplnou zprávu Skokanů!“

„Ihned, pane!“

Přenos byl otázkou vteřin. Rhodan pak zprávu uložil do robotova programu.

„Jaký je příjem, Robby?“

„Dobrý, pane!“

„Oukej, od koho přichází ta zpráva?“

„Od kapitána Skokanů Orlganse, pane.“

„Co v ní je?“

„Orlgans pro stanici Sol. Podpora zatím není možná. Flotily Skokanů jsou v soustavě Bety Albireo zdržovány silnými protiútoky nepřátelských křižníků a stíhaček. Rozkaz SZ 7 nadále trvá.“

„Moment! Jak zní rozkaz SZ 7?“

„Rozkaz SZ 7 znamená okamžitý útok proti obyvatelům Země.“

„Díky. To bylo všechno?“

„Ano, všechno."

„Ještě mi řekni, kam odesíláte svá hlášení pro Orlganse?"

„Směřem k Aldebaránu v souhvězdí Býka."

Bull robota přerušil předstíraným zakašláním. „A tys tvrdil něco o Venuši, Perry! Zdá se, že ses zmýlil."

Rhodan pokrčil rameny. „Uvažoval jsem intuitivně. Ve směru k Býku leží momentálně Saturn. Máto něco společného se Saturnem, Robby?"

„O tom nemohu nic říct, nemám potřebné informace."

„Lháři!" vykřikl Bull, ale Rhodan se robota zastal.

„Robby nemá důvod lhát. Musíme mu věřit. Alespoň něco už víme. Saturn není tak velký, abychom ho nemohli rychle prohledat. Každopádně musíme změnit kurz letu."

„Proboha," záupěl Bull. „Už z toho budu pomalu nervózní. Rád bych věděl, co si o nás počítač na Venuši pomyslí, když jsme tak nepřesní."

Rhodan už zvedal ruku ke spínači, kterým chtěl robota vypnout, když ho Bull zarazil.

„Moment, Perry! Máme ještě deset vteřin čas. Rád bych tomu chlapci položil otázku, kterou ještě nikdo z nás neuměl zodpovědět.

Poslouchej, co mu říkám. Ty se cítíš být sluhou Třetí moci, že, Robby?"

„Ano, pane!"

„Vzpomínáš na povstání v Terranii?"

„Tam jsem nebyl, pane!"

„Ale měli jste možnost se mezi sebou dorozumívat."

„Ano, pane."

„Vaše povstání bylo prozrazeno. Než jste stačili zaútočit, vyřadili jsme z provozu i bojové roboty. Jak mi vysvětlíš, že jste i přesto šli do boje?"

„Jednoduše, pane. Lidé udělali chybu. Jednou vypnuté roboty přestali hlídat. Svobodní roboti je pak znovu aktivovali..."

„Vypni ho, Perry!" zvolal Bull zlostně. „Jestli ho budu ještě chvíli poslouchat, začnou mě trápit komplexy méněcennosti!"

Vrátili se do velínu, Rhodan znovu převzal řízení lodi a nařídil změnu kurzu k Saturnu. Rozhodnutí potvrdil svým měřením i spojař Evans. Dokonce Perryho přesvědčil, jak přesná je jeho práce.

„Máme stanoviště nepřátelské vysílačky, pane! Saturnův měsíc Titan, sedm stupňů západní délky, čtyřiaosmdesát stupňů severní šířky. Tedy v blízkosti severního pólu!"

„Díky, poručíku, dobrá práce!"

STARDUST II přešla do normální rychlosti světla, překřížila oběžnou dráhu Marsu a hnala se černým vesmírem.

Odposlouchávací zařízení lodi stále běžela. Ještě třikrát zachytili vysílání. Tahle však přicházela ze Země, a jak se ukázalo, šlo o krizová volání robotů. Ve čtvrté a poslední zprávě hlásila stav ohrožení i vysílačka na Titanu. Robot v Rhodanově laboratoři se postaral o dekodování.

„Titan pro Orlganse! Titan pro Orlganse! Bojový křižník STARDUST II se blíží rychlostí světla. Je to přímý kurz, náhoda vyloučena! Naše pozice musely být prozrazeny. Žádáme okamžitou podporu!"

„Loď Skokanů ORLA XI se nemůže ze své pozice vzdálit. Odstartujte k protiútoku. Vaše síly na to musí stačit. Nové nastavení: 74 562 AT 9..."

Zbytek byl nesrozumitelný. Robot už nový kód neuměl rozluštit a ani počítač si s ním nevěděl rady.

Rozhodnutí však už padlo. STARDUST II brzdila a nezadržitelně se blížila k Titanu.

„Orlgans udělal dvě chyby," tvrdil spokojeně Bull. „Teď víme, že se sem osobně nedostane, a podle kódu disponuje šedesátimetrovou arkonidskou lodí. Síla protivníka, který na nás čeká na Titanu, se tedy dá přibližně odhadnout."

„Dá se vypočítat přesně," odpověděl klidně Rhodan. „Odhadoval bych, že proti nám pošlou Pulce, což je naše přezdívka pro lodi této třídy."

„Myslíš, že je to loď z naší flotily?"

„Jistě, můj milý. Vzpomínám si, že ještě pořád pohřešujeme K-1 poručíka Daytona. Dodnes jsme ji nenašli.“

„Ale divil bych se, kdyby se naši lidé postavili proti nám... Lidé nejsou roboti..“

„Je možné získat cizí loď a obsadit ji vlastními lidmi.“

„To by znamenalo, že Daytona můžeme odepsat...“

Rhodan zůstal dlužen odpověď. Tohle také nevěděl. Ještě patnáct milionů kilometrů k Titanu.

„Bully, navrhuji, abys vzal tři stíhačky a letěl před křižníkem. Jenom pro jistotu. Člověk nikdy neví, jak se taková věc vyvine. Každopádně chci, aby se na Titanu někdo porozhlédl. Ta stanice Skokanů mě zajímá.“

„Ty tam nechceš přistát?“

„Možná se k tomu ani nedostaneme. Takže se připrav do akce.“

Ještě deset milionů kilometrů k Titanu.

Tři stíhačky pod velením Reginalda Bulla opustily palubu mateřské lodi a vzlétly do volného vesmíru.

V té chvíli odstartoval i Pulec. Počítalo se s tím, a Bull se na něj hodlal okamžitě vrhnout. Rhodan mu však zakázal měnit kurz.

„Ten chlapík patří nám. Změníš kurz, jenom když budeš ohrožen!“

„Oukej,“ zabručel Bull nespokojeně, ale poslechl.

Pulec se blížil.

„Ano! Je to K-1!“ zvolal Arkonidan Crest. „A už po nás střílí!“

STARDUST II aktivovala energetický ochranný štít. Byl to příjemný pocit, nacházet se pod jeho ochranou. Přístroje oznámily sílu úderu a stupeň zatížení štítu: „Pětašedesát procent!“

První útok přestáli.

Následoval druhý.

„Sedmdesát osm procent!“

„Nač ještě čekáš?“ zeptal se dr. Manoli.

Rhodan mlčel. Co měl říct? Myslel na poručíka Daytona...

Bull se ohlásil z Titanu: „Našli jsme tu stanici. Na povrchu je jen nenápadná konstrukce, všechno ostatní bude pod zemí. Mimochodem, jak se vám vede?“

„Díky. Už jsme přestáli dva útoky. Nestarej se o nás a přistaň!"
Přerušili spojení.

Další útok.

„Třiaosmdesát procent!"

A pak se celá loď zachvěla pod nejsilnějším úderem zbraní z paluby nepřátelského Pulce. Energetický ochranný štít byl zatížen na devadesát osm procent...

A pak se to stalo.

Přístroje najednou vykazovaly stále menší zatížení a kdosi vykřikl, že se vzdálili od Saturnu. Rhodan pohlédl na ovládací panel a pokýval hlavou.

„To není možné...," hlesl Manoli.

„Ale je, Eriku. Titánské síly protivníkových zbraní nás málem odmrštily do hyperprostoru. Měli jsme štěstí... Nedá se nic dělat, musíme se tomu Pulci podívat na zoubek..."

„Haló, Flynne! Co se to děje?" zasténal Bull, když zjistil, že STARDUST zmizela.

„Nevím, ale kdyby zničili mateřskou loď, musel by po ní zůstat aspoň oblak energie!"

„Vaše závěry jsou logické, ale tady máme co dělat s nepřítelem, jehož sílu vůbec neznáme. Mohli do ukradeného Pulce zabudovat své vlastní zbraně!"

Zatímco Bull mluvil, navazoval spojení s Rhodanem.

„Bull pro Rhodana! Bull pro Rhodana! Ohlas se mi, Perry!"

Krátká pauza.

Pak: „Tady Rhodan. Co se děje, Bully?"

„Co se děje? To se ptáš mě? Kam jste se vypařili?"

„Malý nedobrovolný skok vesmírem. Jsme o patnáct milionů kilometrů dál. Teď už jsme ale na řadě my. Nedělej si o nás starosti a prozkoumej Titan. Konec."

Bull a jeho muži si oddechli.

Plně se soustředili na svůj úkol.

Přistání se jim podařilo, dosedli těsně vedle konstrukce vysílačky.

„Čekajte!“ přikázal Bull. „Oblečte si skafandry!“

Za dvě minuty přišel rozkaz k opuštění stíhaček.

„Z každé stíhačky se mnou půjdou dva muži. Jeden člen posádky zůstane ve stroji na stráž.“

Vyšli ze stíhaček.

Konstrukce připomínala jednoduchou věž na betonové plošině. Přestože poblíž nikdo nebyl, muži se blížili s těžkými paprskomety v rukou a se zapnutými energetickými štíty.

Nic se nestalo.

Dospěli až pod věž, kde byl v zemi zapuštěn panel vstupu do podzemí.

„Pozor!“ varoval Bull Flynn, když se jej snažil otevřít. „Opatrně, poručíku! Jakmile se to otevře, nestrkejte tam hned hlavu!“

Vstup za chvíli povolil.

„Počkejte tu na mě a mějte zapnuté osobní vysílačky. Nikdo nás nemůže odposlouchávat. Na téhle frekvenci krátkých vln to nejde.“

Pak aktivoval deflektor a stal se neviditelným. Aniž by to jeho druzi viděli, vklouzl otvorem dolů pod zem.

Za chvíli se ozval: „No podívejme, pánové! Šest metrů ode mě stojí bojovej robot, kterýho museli Skokani ukrást někde na Zemi. Dívá se, ale nevidí mě. Koukneme se, jestli tu někde nemá nějaký plechový kámoše.“

Bull zvedl těžký paprskomet a stiskl spoušť. Robot klesl k zemi.

Bull potom čekal.

Nic.

Nikde se nic nehnulo.

„Vzduch vypadá čistej, ale radši se tu ještě porozhlídnu.“ Poodešel k antigravu a vstoupil do něj. „Jdu do antigravu! Ozvu se, až narazím na něco novýho!“

Snášel se dolů.

Když se dostal až na dno šachty, octl se v malé místnosti. Byly tam jenom troje dveře, vlastně dvojité vstupy, protože za druhými dveřmi se už dal dýchat kyslík.

Bull se rozhodl pro prostřední z nich.

Pak přivolal pěti svých mužů.

„Poručíku Flynn, vy půjdete se mnou. Ostatní zůstanou tady.“

Chodba vedla šikmo dolů. V první místnosti, kterou našli, leželo šest vypnutých zásobních bojových robotů pozemského původu.

„Ti plecháči se budou divit, až je probudíme...“

Bohužel neměli mnoho času, i když našli také přístroje mimozemské výroby, ale Bull si aspoň slíbil, že je tu brzy vyzvednou.

Za dalšími dveřmi našli komfortní obývací apartmá. Zařízení se podobalo pozemskému, i když velikostí jako by podléhalo potřebám Herkulů.

„Tady bydlí obři,“ konstatoval suše Bull a obrátil se ke třetím dveřím.

Vešli do temné chodby a zvětřili nebezpečí. Po třech krocích se rozsvítilo automatické osvětlení.

Dlouhá hala s neuzavřenými kójemi. Něco jako lazaret, noclehárna, laboratoř - a lidé.

Bull a Flynn na okamžik strnuli.

Tohle nebyli roboti ani Skokani, ale lidé!

Vzduch tu byl dobrý. „Sundat helmy!“ přikázal Bull a Flynn poslechl. Jakmile to udělali, k jejich uším dolehlo sténání a prosby zajatců, připoutaných na lůžkách v kójích. Okamžitě je začali rozvazovat.

Jedním z prvních vysvobozených byl dr. Berril, palubní lékař z lodi K-1. Na šesti lůžkách po jeho boku leželi mrtví...

„Mluvte, Docu!“ obrátil se Bull na ztěžka se zvedajícího doktora.

„Zajali nás a zavřeli nás sem. Každodenní psychovýslechy. Už nejsme lidmi. Naše mozky...“

„Váš mozek reaguje ještě docela normálně, Docu. Tady máte energetickou tabletku. Pojd'te, podepřu vás.“

Velitele Daytona našli mezi mrtvými. Přežilo jen dvaadvacet mužů. A Bull měl k dispozici jenom tři stíhačky. Horečně uvažoval, co má udělat.

Přivolal alespoň své čekající muže a přikázal jim, aby poskytli přeživším druhům první pomoc. Pak odešel do skladu k pěti bojovým robotům a přeprogramoval je tak, aby byli opět poslušní rozkazů Třetí

moci. Posléze je rozmístil po celé podzemní stanici jako stráž a vrátil se do lazaretu.

„Naše pozice je provizorně zabezpečena, pánové. Ted' odletím sám ve své stíhačce a pošlu vám sem pomoc. Nemůže to trvat dlouho."

Bull a Flynn se rozloučili. O pár minut později vzlétla stíhačka k nebi.

Rhodanovu rozhodnutí už nestálo nic v cestě. Skokani na palubě K-1 museli nabýt dojmu, že STARDUST II zničili. Rozletěli se totiž v podivném kurzu od Saturnu.

„Cože?" divil se Manoli. „Pulec letí k Zemi? Já bych řekl, že si Freyt už s roboty poradil i bez nás?"

„Poslední zprávy jsou dobré," konstatoval Rhodan, „přestože je na Zemi bohužel hodně mrtvých... Ale s tím kurzem k Zemi bych nesouhlasil... Spiš se mi zdá, že K-1 letí na Venuši!"

Opravdu, bylo to tak.

„Orlgans se musel dozvědět důležité věci a patrně pochopil, že centrem naší síly není Terrania, nýbrž velký počítač na naší základně na Venuši," konstatoval Rhodan. „Je načase, abychom začali jednat."

„Mají dvacet milionů kilometrů náskok," namítal Manoli.

„Uděláme něco zakázaného," usmál se Rhodan.

Tou zakázanou věcí myslel krátkou transici uvnitř planetární soustavy. Bylo to nebezpečné, ale nedělal to poprvé. Už v tom měl cvik.

Transice proběhla.

A pak už STARDUST II čekala ve stínu Venuše na nepřítele. Přiletěl za 84 minut.

Okamžik absolutního překvapení se stal Rhodanovým spojencem. Sotva se K-1 ukázala, hned po prvním úderu velkého křížníku se proměnila v obláček energie.

Pak se ještě o útok na STARDUST pokoušely tři malé stíhačky.

Dvě stíhačky byly zasaženy. Třetí unikla do stínu Venuše a už se z něj nevyonořila. Bud' se zřítíla, nebo přistála.

Rhodan však byl myšlenkami někde docela jinde. Musel se co nejrychleji dostat na planetu Poutník. Spojil se proto se Zemí a s plukovníkem Freytem, když se vtom na lince ozval třetí účastník.

„Hej, Bully? Copak je?“

Bull informoval v holých větách o svém nálezu na Saturnu. Freyt potvrdil příjem a ohlásil potlačení povstání robotů na Zemi.

„Takže já teď přistanu na Venuši, pánové," ohlásil Perry Rhodan. „Pošlete mi sem mé mutanty.“

Jeho dlouhé cestě k planetě Poutník konečně nestálo nic v cestě.